

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/137/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7214208772
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gizela Majerčák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:7214208772.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gizely Majerčák a členov senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Aleny Mikovej v právnom spore žalobcu: Východoslovenské múzeum v Košiciach, Námestie Maratónu mieru 2, Košice, IČO: 31297803, zást. Marják, Ferenci & Partners s.r.o., Tajovského 17, Košice, IČO: 50 164 988, za ktorého ako konateľ koná advokát JUDr. Dušan Marják, PhD., proti žalovanému: A. B. C., D. X, E., nar. XX.X.XXXX, zást. AK MARIÁN VOJČÍK s.r.o., Jazmínová 1, Košice, IČO: 52 280 799, za ktorého ako konateľ koná advokát JUDr. Marián Vojčík, o vzájomnej žalobe žalovaného o 4 513,57 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Košice č. k. K2-43C/162/2014 - 274 z 22. apríla 2024

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom zamietavom výroku, ako aj v závisiacom výroku o trovách konania.

Žalobcovi proti žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Košice ako súd prvej inštancie (ďalej aj len ako „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví konanie o vzájomnej žalobe pre jej čiastočné späťvzatie v rozsahu 1 783,57 € zastavil, žalobcovi uložil povinnosť žalovanému zaplatiť 1 386,20 € s úrokmi z omeškania vo výške 5 % p. a. od 10.7.2014 do zaplataenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vzájomnú žalobu vo zvyšku zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38,6 %.

2. Vychádzal v konaní z nesporného zistenia, že rozsudkami Okresného súdu Košice II z 18.11.2022, č. k. 12C/4/2020 – 215, resp. zo 7.12.2015, sp. zn. 28C/134/2011 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu zo 14.7.2017, sp. zn. 11Co/282/2016 právoplatne bolo určené, že o. i. aj žalovaný je podielovým spoluvlastníkom spornej vodovodnej prípojky, resp. elektroprípojky – káblového vedenia prechádzajúcich cez pozemky v k. ú. D. špecifikované v žalobe, a to vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 9/10 k celku a že tieto v žalovanom období (s prihliadnutím na čiastočné späťvzatie vzájomnej žaloby 24.6.2012 - 24.6.2016) bez akéhokoľvek právneho dôvodu a bezodplatne užíval žalobca. Predmetom vzájomnej žaloby uplatnenej 24.6.2014 bol peňažný nárok žalovaného voči žalobcovi na poskytnutie primeranej finančnej odplaty za toto bezprávne užívanie predmetných inžinierskych sietí, pôvodne uplatnený ročne vo výške 910 € ako súčet dvoch náhrad (560 + 350), t. j. celkovo za uvedené žalované obdobie 2 730 € (3 x 910). Dôvodnosť takto uplatneného peňažného nároku aj podľa samotného žalobcu žalovaný dodatočne preukázal súkromným znaleckým posudkom č. 50/2021 znalkyne A. F. F., podľa ktorého všeobecná hodnota nájmu predmetných inžinierskych sietí v období 24.6.2011 – 24.6.2014 sa pohybovala v rozmedzí 1 092,53 € - 2 262,28 €.

3. Vec právne posúdil jednak podľa §451 a nasl. o. z. o bezdôvodnom obohatení a vzhľadom na žalobcom vznesenú námietku premlčania aj podľa jeho §§100, 107 ods. 1 a ods. 2 a §112 o premlčaní. Uzavrel, že vzájomnou žalobou uplatnený peňažný nárok žalovaného voči žalobcovi je dôvodný, pretože elektroprípojku a vodovodnú prípojku po celú dobu ich užívania vo vlastníctve žalovaného žalobca užíval bez právneho dôvodu a bezodplatne a tak na úkor žalovaného sa bezdôvodne obohatil ušetrením toho, čo by za ich užívanie mal platiť na základe zmluvy o nájme ako riadneho právneho titulu, ale sčasti je premlčaný. Mal pritom na zreteli, že k uplatneniu nároku žalovaného voči žalobcovi na súde vzájomnou žalobou v tomto sporovom konaní došlo síce 24.6.2014, ale tento nebol vyčíslený. Pretože však žalovaný následne túto vadu vzájomnej žaloby na výzvu súdu odstránil podaním zo 14.1.2020 konajúcemu súdu doručeným 22.1.2020, ktorým tento špecifikoval svoj vzájomný nárok voči žalobcovi tak, že sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie elektroprípojky a vodovodnej prípojky vychádzajúc z obvyklej ceny prenájmu obdobného predmetu nájmu v danej lokalite a v danom čase určeného realitnými kancelármi celkovo vo výške 2 730 € za obdobie 1.1.2011 - 31.12.2013, t. j. 910 €/rok spolu s úrokmi z omeškania, a teda v konaní riadne pokračoval, s poukazom na §127, §129 a §132 CSP v spojení s §112 o. z. súd akceptoval, že k uplatneniu vzájomnej žaloby žalovaného vo výške 2 730 € za žalované obdobie 1.1.2011 - 31.12.2013 došlo 24.6.2014.

4. Ďalšie podanie z 31.3.2023 konajúcemu súdu doručené 3.4.2023, ktorým žalovaný „precizoval a upresnil“ svoj návrh a s poukazom na predložený súkromný znalecký posudok A. F. voči žalobcovi, a to za obdobie 24.6.2012 - 24.6.2014 si uplatnil nárok na zaplatenie 4 513,57 € s úrokmi z omeškania, podľa jeho obsahu (§124 CSP) súd posúdil ako návrh na zmenu vzájomnej žaloby a túto uznesením z 19.2.2024 (v spise na č. l. 251) následne aj pripustil (uznesenie právoplatné dňom 5.3.2024), v dôsledku čoho predmetom konania o vzájomnej žalobe žalovaného bolo zaplatenie 4 513,57 € s úrokmi z omeškania vo výške 9,25 % p. a. z istiny 1 158,76 € od 31.12.2012 do zaplatenia, z istiny 2 262,28 € od 31.12.2013 do zaplatenia a z istiny 4 513,57 € od 25.6.2014 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V tejto súvislosti konštatoval, že k prerušeniu plynutia premlčacej doby uplatnením vzájomnej žaloby na súde dňom 24.6.2014 v zmysle §112 o. z. došlo iba v rozsahu pôvodne uplatnených 2 730 €, nie však aj v rozsahu budúceho rozšírenia žaloby podaním žalovaného z 31.3.2023, ohľadne ktorého ako súdne nevymáhaného nároku premlčacia doba plynula preto ďalej, keďže neboli splnené zákonom požadované podmienky na jej spočítanie. Takto s odôvodnením, že k rozšíreniu žaloby podaním z 31.3.2023 v danom prípade došlo až po uplynutí subjektívnej premlčacej doby skôr uplatneného peňažného nároku žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, s prihliadnutím na vznesenú námietku premlčania žalobcom právne uzavrel, že nárok v rozsahu tohto rozšírenia vzájomnej žaloby ako premlčaný žalovanému nemožno priznať.

5. Vzhľadom na to, že v zmysle §107 o. z. začiatok subjektívnej premlčacej doby sa viaže k okamihu, kedy oprávnený nadobudne vedomosť, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa takto bezdôvodne obohatil, t. j. pozná skutkové okolnosti týkajúce sa rozsahu bezdôvodného obohatenia, ako i osoby, ktorá na jeho úkor sa obohatila, čo mu umožňuje podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, dospel k záveru, že žalovaný v danom prípade má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie 2 rokov späťne od podania vzájomnej žaloby, t. j. za obdobie 24.6.2012 - 24.6.2014, ale keďže tento v podaní zo 14.1.2020 obdobie, za ktoré sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, vymedzil od 1.1.2011 do 31.12.2013, súd jeho dôvodnému nároku vyhovel len v rozsahu obdobia 24.6.2012 - 31.12.2013 (556 dní) s tým, že jeho právo vo zvyšku je premlčané.

6. S odôvodnením, že na pojednávaní 25.3.2024 žalovaný vzájomnú žalobu v rozsahu nad 2 730 € vzal späť, so súhlasom žalobcu konanie o vzájomnej žalobe postupom podľa §145 ods. 2 CSP v rozsahu tohto čiastočného späťvzatie zastavil. Následne pri určení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal v podstate z nespornej sumy nájmu 910 €/rok, keďže vzhľadom na čiastočné späťvzatie vzájomnej žaloby o 1 783,57 € vydanie bezdôvodného obohatenia nad tento rozsah ročného nájmu žalovaný už nepožadoval, čo za 556 dní predstavovalo prisúdených 1 386,20 € s úrokmi z omeškania (§517 ods. 1, veta prvá a ods. 2 o. z. v spojení s §3 ods. 1 NV SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 1.2.2013), ktorého počiatok odvíjal od doručenia vzájomnej žaloby žalobcovi (§563 o. z.). Vo zvyšku s odôvodnením, že právo žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčané tak za obdobie 1.1.2011 - 23.6.2012, ako aj za obdobie 1.1.2014 - 24.6.2014 podaním zo 14.1.2020 neuplatnené, vzájomnú žalobu v tomto rozsahu zamietol.

7. O trovách konania rozhodol podľa §255 ods. 2 v spojení s §256 ods. 1 CSP majúť za to, že žalovaný procesne zaviniť zastavenie konania o 1 783,57 € (nepreukázal, že k čiastočnému späťvzatiu vzájomnej žaloby došlo pre správanie sa protistrany) a keďže z uplatnených 2 730 € tomuto bolo prisúdených 1 386,20 €, uzavrel, že protistrane proti nemu tak vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38,6 %; priestor pre aplikáciu §257 CSP nevzhladol.

8. Proti tomuto rozsudku, a to okrem jeho vyhovujúceho výroku, žalovaný podal odvolanie namietajúť naplnenie odvolacích dôvodov ustanovených v §365 ods. 1 písm. d), písm. e), písm. f) a písm. h) CSP navrhujúť, aby odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch buď zmenil tak, že jeho vzájomnej žalobe o 2 730 € s príslušenstvom vyhovie v celom rozsahu alebo aby rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Odvolateľ predovšetkým namietal, že súd prvej inštancie nesprávne interpretoval uplatnenie práva žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia prezentované v odpore proti platobnému rozkazu a tým pádom nesprávne interpretoval aj žalované obdobie ako obdobie od 1.1.2011 do 30.12.2013. Dané obdobie v odpore proti platobnému rozkazu žalovaný pritom spomenul len pre účely výpočtu výšky bezdôvodného obohatenia, v skutočnosti však od počiatku uplatňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie dvoch rokov späťne spreď podania predmetného odporu, t. j. od 24.6.2012 do 24.6.2014, pričom podľa neho je v rozpore s logikou, aby daným podaním si neuplatňoval vydanie bezdôvodného obohatenia práve za obdobie bezprostredne priamo predchádzajúce momentu podania odporu na konajúci súd. Takto namietal proti záveru súdu, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 1.1.2014 do 24.6.2014 žalovaný v konaní si uplatnil až v apríli 2023, keďže v skutočnosti nárok aj za toto obdobie si uplatnil už v roku 2014 podaným odporom a namietal preto proti zamietnutiu žaloby v rozsahu presahujúcom 1 386,20 € pre nesprávne právne posúdenie premlčania.

10. Okrem toho odvolateľ namietal, že súd napriek tomu, že protistrana spochybňovala žalovaným predložený výpočet bezdôvodného obohatenia, v konaní nevykonal žalovaným navrhovaný dôkaz nariadením znaleckého dokazovania za účelom určenia výšky bezdôvodného obohatenia a znalca neustanovil a s týmto návrhom žalovaného na vykonanie tohto dokazovania nijako sa nevysporiadal, k tomuto nijako sa nevyjadril a ani ho nezamietol, len ho jednoducho nevykonal, čím žalovanému v tomto konaní znemožnil uplatniť všetky legitímne prostriedky procesného útoku.

11. Súd pri rozhodovaní o trovách konania, pri zvažovaní pomeru (ne)úspechu sporových strán, podľa odvolateľa nezohľadnil, že v rozsahu nad 2 730 € došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby, čím mal dospieť k nesprávnemu záveru, keď žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38,6 %, pri tomto výpočte nesprávne vychádzajúť z výšky vzájomnou žalobou uplatneného nároku 4 513,57 €, hoci v rozsahu 1 783,57 € došlo k zastaveniu konania. Podľa žalovaného súd pochybil, aj pokiaľ opomenul, že v zmysle ustálenej judikatúry sa nepovažuje za neúspech sporovej strany, ak ňou uplatňovaný nárok bol závislý od odbornej znaleckej činnosti. Namietal preto, že súd mu mal preto priznať plný úspech vo veci, a to aj s prihliadnutím na nesprávne posúdenie obdobia, za ktoré si žalovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v tomto konaní uplatňoval.

12. K odvolaniu sa vyjadril žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu potvrdil ako vecne správny a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

13. Obrana odvolateľa, že už v podanom odpore mal uviesť, že náhradu škody uplatňoval za obdobie dvoch rokov späťne od podania odporu, podľa žalobcu je nepravdivá, keďže v texte odporu o tejto skutočnosti nie je žiadna zmienka a pritom až z podania žalovaného zo 14.1.2020, ktorým tento na žalobcovi sa domáhal zaplata istiny 2 730 € spolu s úrokmi z omeškania p. a. z istiny 910 €, a to za roky 2011, 2012 a 2013, a teda 3 x 910 €, sa žalobca dozvedel, že žalovaný proti nemu uplatňuje náhradu za užívanie vodovodnej prípojky vo výške 350 € ročne a za užívanie elektroprípojky vo výške 560 € ročne, a to za obdobie 1.1.2011 - 31.12.2013. Ani v tomto procesnom podaní žalovaný výslovne neuviedol, že by si voči žalobcovi uplatňoval vydanie bezdôvodného obohatenia iba za obdobie dvoch rokov bezprostredne spreď podania odporu (24.6.2012 - 24.6.2014), právne naopak, týmto podaním konečne výslovne vymedzil predmetu sporu o jeho vzájomnej žalobe jednak jeho presným finančným vyčíslením na 2 730 € a jednak uvedením presného obdobia, za ktoré svoj nárok uplatňoval, a to ako obdobie 1.1.2011 - 31.12.2013. Žalovaný pritom až v podaní z 31.3.2023 výslovne uviedol, že vydanie bezdôvodného obohatenia si uplatňuje za obdobie 24.6.2012 - 24.6.2014, avšak už vo väčšom

rozsahu, a to podľa znaleckého posudku č. 50/2021 A. F. F., z čoho bolo zrejmé jednak, že žalovaný bol uzrozumený s tým, že minimálne jeho pôvodne uplatnený nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia za obdobie 1.1.2011 - 23.6.2012 je premlčaný a jednak, že tento si už neuplatňuje za obdobie pred 24.6.2012, ako si ho pôvodne uplatňoval podaním vzájomnej žaloby (odporu) zo 14.1.2020. Z týchto dôvodov nárok žalovaného za obdobie 1.1.2014 – 24.6.2014 uplatnený až podaním z 31.3.2023 súd správne posúdil ako rozšírenie pôvodnej vzájomnej žaloby po uplynutí premlčacej doby, v dôsledku čoho vzhľadom na žalobcom uplatnenú námietku premlčania o opodstatnenosti uplatneného nároku bolo možné uvažovať výlučne za obdobie 24.6.2012 - 31.12.2013.

14. Z dôvodu, že k späťvzatiu vzájomnej žaloby v rozsahu nad 2 730 € došlo až po pripustení jej zmeny uznesením súdu, t. j. až vtedy, keď predmetom sporu bolo vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 4 513,57 € s príslušenstvom, podľa žalobcu súd správne uzavrel, že čiastočné zastavenie konania zavinil žalovaný, ktorý podľa žalobcu mimochodom nemal dôvod podávať odvolanie voči výroku rozsudku o čiastočnom zastavení konania, ktorým kladne sa rozhodlo o jeho procesnom návrhu späťvzatia žaloby, a preto pokiaľ vzájomnej žalobe bolo vyhovené v rozsahu 1 386,20 € a vo zvyšku (nad tento rozsah až do 2 730 €) táto bola zamietnutá, podľa žalobcu je zrejmé, že jeho procesný úspech v spore bol 69,3 % a úspech žalovaného bol 30,7% (1 386 zo 4 513,57) a pomerný úspech žalobcu v spore preto je 38,60 % (69,3 – 30,7), čo znamená, že súd v tejto veci správne rozhodol nielen v merite vecí, ale aj vo výroku o náhrade trov konania. Podľa žalobcu vzhľadom na to, že znalecký posudok A. F. sám považoval za dôkaz o preukázaní prípadnej opodstatnenosti pôvodne uplatnenej náhrady po 910 € ročne, neobstála námietka odvolateľa o nevykonaní znaleckého dokazovania súdom ustanoveným znalcom.

15. V odvolacej replike odvolateľ v reakcii na vyjadrenie protistrany k jeho odvolaniu zdôraznil, že k čiastočnému späťvzatiu vzájomnej žaloby došlo z dôvodu zníženia jednotkovej výšky uplatňovaného nároku na 910 € ročne, nie však z dôvodu, že by svoj nárok uplatňoval len za obdobie 24.6.2012 - 31.12.2013, ku korigovaniu vzájomnou žalobou uplatňovaného nároku v tomto smere nedošlo. Na základe procesnej obrany žalobcu, ktorý v konaní opakovane namietal aj výšku žalovaným uplatneného nároku, tento v konaní na preukázanie jej opodstatnenosti bol pritom nútený vypracovať a v konaní predložiť znalecký posudok A. F., pričom žalobca výšku proti nemu uplatňovaného nároku akceptoval až na poslednom pojednávaní.

16. V súvislosti s úpravou žalobného nároku z istiny 2 730 € na 4 513,57 € a následne po čiastočnom späťvzatiu žaloby v rozsahu nad 2 730 € podľa odvolateľa ani nedošlo k zmene žaloby, keďže žiadal prisúdiť 2 730 €, pričom na takúto sumu svoj vzájomný žalobný návrh nakoniec aj znížil. Podľa žalovaného návrh na zmenu vzájomnej žaloby tento pritom ani nepodal, ale sám len upresňoval výšku ním uplatňovaného nároku. Podľa odvolateľa konajúci súd tým, že za zmenu žaloby považoval podanie žalovaného, ktoré návrhom na zmenu žaloby ani nebolo a túto zmenu žaloby aj pripustil svojím uznesením, zavinil jednak to, že k zmene predmetu konania došlo bez riadneho procesného návrhu žalovaného, ako i to, že následne došlo k čiastočnému zastaveniu konania, hoci nebyť pripustenia zmeny vzájomnej žaloby konajúcim súdom bez riadneho procesného návrhu žalovaného, ani žalovaný nemusel pristúpiť k čiastočnému späťvzatiu vzájomnej žaloby.

17. Súdom vytknutú vadu vzájomnej žaloby na výzvu súdu podaním zo 14.1.2020 pritom doplnil o vlastný odhad výšky bezdôvodného obohatenia a súdu zároveň navrhol, aby v prípade námietok protistrany za účelom nespochybniteľného stanovenia výšky uplatneného nároku ustanovil súdneho znalca. Z dôvodu, že žalobcovi nebolo jasné, čoho sa žalovaný voči nemu domáhal a ako dospel k žalovanej sume, k čomu súd sa nijako nevyjadril, navrhované znalecké dokazovanie ani nevykonal a o tomto návrhu žalovaného nesprávne ani nijako nerozhodol, znalecký posudok A. F. podľa odvolateľa bolo potrebné považovať len za doplnenie vzájomnej žaloby odstránením jej vytknutých nedostatkov. V tomto kontexte poukázal na závery vyjadrené v rozsudku NS ČR vo veci sp. zn. 25 Cdo 2824/2018, kde bolo konštatované, že v procesným dôsledkom zmeny tvrdení žalobcu týkajúcich sa spôsobu vyčíslenia vznikutej škody, nie je zmenou žaloby. Návrh na zmenu vzájomnej žaloby žalovaný pritom ani nepodal, len upresňoval výšku ním uplatňovaného nároku a konajúci súd o zmene vzájomnej žaloby tak rozhodol bez procesného návrhu žalovaného, hoci o jej zmenu ani nešlo. Uvedené podľa odvolateľa má potom súvis aj s posudzovaním procesného zavinenia samotného súdu na čiastočnom zastavení konania, lebo ten zavinil, že k zmene predmetu konania došlo bez riadneho procesného návrhu, pričom bez pripustenia tejto zmeny žalovaný by nemusel vzájomnú žalobu čiastočne vziať späť.

18. Žalobca v odvolacej duplike s poukazom na svoje vyjadrenie k odvolaniu nesúhlasil s tvrdením odvolateľa, že v jeho písomnom podaní zo 14.1.2020 došlo iba k vyčísľovaniu jednotkovej sumy, resp. výšky nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, a že nedošlo aj k zmene obdobia, za ktoré žalovaný si tento nárok uplatňoval. S poukazom na §124 ods. 1 CSP nesúhlasil ani s tvrdením odvolateľa, že nedošlo k zmene vzájomnej žaloby zo sumy 2 730 € na 4 513,57 € a s poukazom na §140 CSP považoval za nepodstatné, že žalovaný svoje podanie ako zmenu žaloby ani neoznačil, keďže z jeho obsahu bolo zrejmé, že v danom prípade išlo o zmenu žaloby, za ktorú sa považuje návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo. Žalovaný svoj nárok totiž nepochybne kvantitatívne rozširoval a preto súd na jeho procesné podanie z 31.3.2023, ktoré poňal ako zmenu žaloby procesne správne reagoval, keď uznesením z 19.2.2024 pripustil zmenu vzájomnej žaloby.

19. Odvolacia duplika odvolateľovi bola na vedomie doručená 4.9.2024. Žiadna zo strán ďalšie podanie vo veci neurobila.

20. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po kladnom posúdení včasnosti a prípustnosti odvolania podaného stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania a tiež viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo (§34 a §355 a nasl. CSP o odvolaní) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

21. Rozsudok v napadnutom zamietavom výroku o vzájomnej žalobe žalovaného je vecne správny, odvolací súd postupom podľa §387 ods. 1 CSP ho preto potvrdil.

22. Rozsudok na Krajskom súde v Košiciach verejne bol vyhlásený 25.2.2026 o 9.45 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 210/II. poschodie, trakt G. F. a čas verejného vyhlásenia rozsudku od 12.2.2026 boli zverejnené na úradnej tabuli odvolacieho súdu a tiež na jeho webovej stránke (§219 ods. 1 a ods. 3 za použitia §378 CSP).

23. Hoci odvolanie žalovaného s výnimkou vyhovujúceho výroku rozsudku formálne smerovalo proti všetkým jeho ostatným výrokom, t. j. aj proti výroku o čiastočnom zastavení konania o vzájomnej žalobe v rozsahu o 1 783,57 €, proti ktorému odvolateľ vecne však nič nenamietal, podľa odvolacieho súdu predmetné odvolanie proti výroku o čiastočnom zastavení konania napokon nesmerovalo a toto logicky nesmerovalo ani proti vyhovujúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie, tieto výroky rozsudku nadobudli preto právoplatnosť a z toho dôvodu nemohli byť predmetom odvolacieho prieskumu. Predmetom odvolacieho prieskumu bol preto iba zamietavý výrok rozsudku a tiež výrok o trovách konania (§367 CSP).

24. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa §365 ods. 1 písm. d) (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), písm. e) (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), písm. f) (súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam) a písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), o ktorých odvolací súd dospel k záveru, že tieto nie sú naplnené.

25. Súd prvej inštancie dokazovanie vo veci vykonal v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad ustanovených v §191 ods. 1 CSP, z týchto dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo správne zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver a rozsudok aj náležite odôvodnil. V konaní nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

26. Správne a zákonné sú aj dôvody napadnutého rozsudku, ktorý z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je plne akceptovateľný, presvedčivý, dostatočne zrozumiteľný, určitý a preskúmateľný. V odôvodnení rozsudku súd dal odpovede na všetky relevantné otázky, ktoré mali pre vec podstatný význam, správne, podrobne a presvedčivo nimi objasnil skutkový a právny základ rozhodnutia. Odvolací súd vychádzajúc z obsahu spisu po oboznámení sa s dôvodmi napadnutého rozsudku, ako aj s obsahom a dôvodmi odvolania nezistil žiaden dôvod, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre

vysslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd s dôvodmi napadnutého rozsudku preto sa stotožnil v plnom rozsahu a aby sám nadbytočne neopakoval pre strany už známe fakty prejednávanej veci spolu so správnymi právnymi závermi súdu prvej inštancie, v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku v súlade s §387 ods. 2 CSP sa obmedzil len na konštatovanie ich správnosti a na tieto, ako odvolacím súdom zhora sú reprodukované, odkázal, ako na jemu vlastné dôvody zamietavého rozsudku o premlčanom práve žalovaného na peňažné plnenie voči žalobcovi titulom vydania bezdôvodného obohatenia, keďže k jeho uplatneniu vzájomnou žalobou na súde bezpochyby došlo po uplynutí subjektívnej dvojročnej premlčacej doby.

27. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku reagujúc na odvolacie námietky žalovaného odvolací súd doplní nasledovné dôvody.

28. Z dôvodu, že odpor proti platobnému rozkazu konajúcemu súdu doručený 24.6.2014 podľa jeho obsahu zároveň bol aj uplatnením vzájomnej žaloby žalovaného proti žalobcovi, v ktorom žalovaný uviedol len, že zároveň ide aj o jeho vzájomnú žalobu o náhradu škody, ktorú doplní až po ukončení súdneho konania sp. zn. 28C/134/2011, pričom petit jeho žalobného návrhu v rozsahu istiny, výšky úrokov z omeškania, ako aj počiatku omeškania zostali nevyplnené, výzvou z 23.7.2018 (v spise na č. I. 114, žalovanému doručená 6.8.2018) a následne aj uznesením z 13.8.2019 (v spise na č. I. 144) súd žalovaného vyzval, aby túto vzájomnú žalobu doplnil o konkrétnu výšku škody, ktorej sa domáha, aby túto aj presne špecifikoval spolu s výškou a splatnosťou úrokov z omeškania a tiež aby jasne, pravdivo a zrozumiteľne opísal rozhodujúce skutočnosti vedúce k uplatneniu vzájomnej žaloby vrátane protiprávneho úkonu, ktorým žalobca spôsobil škodu, ako aj príčinnej súvislosti medzi konaním žalobcu a vzniknutou škodou, na základe čoho si uplatňuje jej náhradu.

29. Na toto uznesenie súdu žalovaný reagoval písomným podaním zo 14.1.2020 konajúcemu súdu doručeným 23.1.2020, kedy vzájomnou žalobou uplatnený nárok právne kvalifikoval ako nárok z titulu vydania bezdôvodného obohatenia žalobcu na jeho úkor a skutkovo ho odôvodnil tým, že žalobca bez právneho dôvodu a bezodplatne užíval elektrickú a vodovodnú prípojku, ktoré po celý tento čas ich užívania boli vo vlastníctve žalovaného. Pri kvantifikovaní takto uplatneného nároku v peňažnom vyjadrení vychádzal z obvyklej ceny prenájmu obdobného predmetu nájmu v danej lokalite v danom čase určenej realitnými kancelármi, pričom výslovne uviedol, že ide o nájom za predmetné obdobie od 1.1.2011 do 31.12.2013 spolu vo výške 2 730 € (3 x 910 €), ktorej zaplata sa domáhal aj s úrokmi z omeškania z istiny ročného nájmu 910 € od 31.12.2011 do zaplata, od 31.12.2012 do zaplata a taktiež od 31.12.2013 do zaplata, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (v spise na č. I. 161 a nasl.).

30. V odvolacom konaní neobstála preto odvolacia námietka žalovaného, že predmetné obdobie 1.1.2011 – 31.12.2023 tento zmienil len pre účely výpočtu výšky bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ žalovaný v podaní z 15.3.2024 (v spise na č. I. 259) zároveň poukázal na to, že vzájomnou žalobou nárok si uplatnil za dva roky spätne pred uplatnenia nároku a že termín 31.12.2013 bol použitý len na vyčíslenie výšky tohto nároku za dva roky od 1.1. do 31.12., ale že tento dátum nebol dátumom pre špecifikáciu žalovaného obdobia, za ktoré tento si uplatňoval nárok vzájomnou žalobou, táto jeho námietka rovnako neobstála, pretože toto jeho tvrdenie je vo výslovnom rozpore s tým, čo žalovaný ohľadom žalovaného obdobia výslovne uviedol v jeho podaní zo 14.1.2020, a to že ide o obdobie od 1.1.2011 do 31.12.2013, pričom aj úroky z omeškania žiadal za tieto tri roky, vždy od konca toho ktorého kalendárneho roka do zaplata. Z týchto dôvodov bez ohľadu na to, či je to (ne)logické, ako to namietal žalovaný, aby vzájomnou žalobou si neuplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za dva roky spätne pred uplatnenia tohto nároku, v danej veci takto k tomu došlo, keď v podaní datovanom 14.1.2020 (v spise na č. I. 165), ktorým došlo k odstráneniu väd jeho podania z 24.6.2014, tento jednoznačne uviedol, že nájom spolu za predmetné obdobie 1.1.2011 - 31.12.2013 je 2 730 € a tomu zodpovedal aj žalobný petit. Vzhľadom na to, ako žalovaný týmto podaním vymedzil nárok uplatnený vzájomnou žalobou, nebolo možné ani len predpokladať, ako sa to žalovaný v konaní neskôr snažil vyložiť, že by v konaní uplatňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za dva roky spätne pred podania odporu proti platobnému rozkazu. Je totiž viac než pochybné, že by žalovaný týmto podaním zo 14.1.2020 sa bol domáhal len úrokov z omeškania z istiny po 910 € ročne za roky 2011, 2012 a 2013, čo nesporne vyplynulo z petitu tohto jeho podania, ale bez toho, ako odvolateľ sa to snažil (dez)interpretovať v odvolaní, aby zároveň sa domáhal prisúdenia aj samotnej istiny 3 x 910 € za tieto roky 2011 – 2013, hoci ani táto žalobcom uspokojená nepochybné nebola.

31. Pretože vady podania, ktoré bolo vzájomnou žalobou, žalovaný odstránil už podaním zo 14.1.2020, ktorým kvantifikoval uplatnený nárok aj v peňažnom vyjadrení (2 730 €), podanie z 31.3.2023, ktorým až v tejto fáze konania sa rozhodol požadovať kvantitatívne viac, a to tak do výšky uplatneného nároku (4 513,57 € s príslušenstvom spolu s nákladmi 91,33 € za znalecký posudok), ako sčasti aj do žalovaného obdobia, nebolo preto možné považovať za odstránenie väd takej vzájomnej žaloby, ktorá najneskôr od januára 2020 už beztak bola bezvadná. Posúdiac podanie žalovaného z 31.3.2023 podľa jeho obsahu (§124 CSP), išlo preto o typický úkon zmeny vzájomnej žaloby ustanovený v §140 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie postupoval preto procesne správne, keď o tomto procesnom podaní žalovaného rozhodoval ako o zmene vzájomnej žaloby (§140 CSP), hoci žalovaný svoje podanie takto ani neoznačil a rozhodovať o jej prípustnosti ani nenavrhol. Ak podanie sporovej strany podľa jeho obsahu je zmenou (vzájomnej) žaloby, tak tomu, aby súd rozhodoval o prípustnosti takejto zmeny (vzájomnej) žaloby uznesením podľa §142, resp. 143 CSP, neprekáža, že (v prípade vzájomnej žaloby) žalovaný tento svoj procesný úkon posudzuje inak a zmenu (vzájomnej) žaloby sám preto ani nenavrhuje (obdobne pozri rozsudok NS ČR z 29.7.2004, sp. zn. 29 Odo 439/2002).

32. Civilný sporový poriadok pritom nepozná žalovaným používané pojmy precizovanie (vzájomnej) žaloby či upresnenie uplatneného nároku, pokiaľ toto podľa jeho obsahu zároveň je požiadavkou protistranu zaviazat' povinnosťou poskytnúť peňažné plnenie vo vyššom rozsahu, než ako bol uplatnený pôvodný nárok, resp. aj za iné žalované obdobie, ako tomu bolo aj v posudzovanej veci, čo o. i. vyplynulo aj z podania žalovaného z 15.3.2024 (v spise na č. I. 259), kedy sám výslovne uviedol, že podaním z 31.3.2023 upravil obdobie, za ktoré si uplatňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (24.6.2012 - 24.6.2014); Civilný sporový poriadok nepozná pritom ani pojem úpravy žalovaného obdobia.

33. Odvolateľ v tomto kontexte márne sa pritom dovoľával aj aplikovania právneho názoru vyjadreného v rozsudku NS ČR sp. zn. 25 Cdo 2824/2018 na posudzovanie zmeny jeho vzájomnej žaloby, ktorý aj preto, že sa týkal kvalitatívne iného nároku než o aký išlo v tomto konaní (náhrada škody), ako nepriliehavý je nepoužiteľný, predmetom konania o vzájomnej žalobe žalovaného bol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom ani požadovaná zmena, ako už bolo uvedené, nespočívala výlučne len vo vyčíslení bezdôvodného obohatenia, ale zjavne aj v zmene žalovaného obdobia. Okrem toho v podmienkach SR s účinnosťou od 1.7.2016 platí aj iný procesný predpis, v zmysle ktorého zmenou žaloby je aj to, ak žalobca len rozširuje žalobný nárok tak, že požaduje zaplatenie vyššej sumy, pričom však zmenu odvodzuje od už tvrdeného skutkového stavu a výsledkov doterajšieho dokazovania.

34. Súd v danej veci postupoval preto procesne správne, keď uznesením z 19.2.2024 (v spise na č. I. 251) rozhodoval o prípustnosti tejto zmeny vzájomnej žaloby (§142 a nasl. CSP) a neobstála preto ani obrana odvolateľa, že k procesnému úkonu čiastočného späťvzatia vzájomnej žaloby žalovaný bol donútený v dôsledku nesprávnej interpretácie obsahu jeho procesných podaní v tejto veci súdom. K čiastočnému späťvzatiu vzájomnej žaloby žalovaný pristúpil s prihliadnutím na priebeh iných konaní sporových strán o obdobné nároky za rôzne žalované obdobia a žiadal, aby vo veci bolo rozhodované už len v rozsahu pôvodne uplatňovanej istiny 2 730 € za špecifikované obdobie od 24.6.2012 do 24.6.2014. Žalovaným takto uplatňovaná istina, ktorej výšku tento aj podľa žalobcu preukázal dodatočne predloženým znaleckým posudkom, nebola v konaní spornou. Za tejto situácie nebolo preto zrejmé, k čomu smerovali námietky odvolateľa týkajúce sa nevykonania ním navrhovaného, ale nadbytočného znaleckého dokazovania, keďže toto malo smerovať k preukázaniu tejto medzi stranami beztak nespornej výške uplatneného nároku žalovaného a 910 €/rok.

35. Z týchto dôvodov, keď predmetom konania bola žaloba o 2 730 € titulom bezdôvodného obohatenia pôvodne uplatnená za obdobie 1.1.2011 - 31.12.2013, v konečnom dôsledku však za obdobie 24.6.2012 - 24.6.2014, pred rozhodnutím o jeho opodstatnenosti na námietku protistrany správne došlo k jeho prepočtu. Vzhľadom na uvedené a majúc na zreteli, že k uplatneniu časti nároku za časť žalovaného obdobia (1.1.2014 - 24.6.2014) došlo až po uplynutí premlčacej doby (04/2023), správne súd sa vysporiadal aj so žalobcom vznesenou námietkou premlčania podaním žalovaného z 31.3.2024 a pretože žalobca ako dlžník premlčania sa dovoľal, nebolo možné premlčané právo žalovanému ako veriteľovi priznať a vzájomnú žalobu v tomto rozsahu správne preto zamietol.

36. Vzhľadom na výsledok konania o vzájomnej žalobe súd prvej inštancie správne stanovil aj pomerný úspech sporových strán. Predmetom konania (po pripustení zmeny žaloby uznesením súdu z 19.2.2024) bola istina celkovo vo výške 4 513,57 €, z čoho konanie o 1 783,57 € pre procesné zavinenie žalovaného

bolo zastavené. Jeho úspech v konaní bol preto 30,7 %, t. j. len v rozsahu prisúdenej istiny 1 386,20 € (1 783,57 zo 4 513,57). Zvyšok, t. j. 3 127,37 € (zastavenie konania v rozsahu 1 783,57 € + zamietnutie vzájomnej žaloby o 1 343,80 €) je úspechom žalobcu v rozsahu 69,3 %, v dôsledku čoho jeho pomerný úspech vo veci bol v rozsahu 38,6 % (69,3 mínus 30,7).

37. Odvolacie námietky žalovaného v odvolacom konaní z týchto dôvodov neobstáli a odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietavom výroku preto potvrdil ako vecne správny vrátane vecne správneho závisiaceho výroku o trovách konania.

38. Odvolacie námietky žalovaného z týchto dôvodov neboli preto spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska zistených skutočností a právnych záverov, ku ktorým súd prvej inštancie dospel a privodiť tak pre odvolateľa priaznivejšie rozhodnutie či už jeho zmenou alebo zrušením a ako také preto neobstáli. Odvolací súd postupom podľa §387 ods. 1 a ods. 2 CSP zamietavý rozsudok súdu prvej inštancie o vzájomnej žalobe žalovaného preto potvrdil ako vecne správny vrátane vecne správneho závisiaceho výroku o trovách konania (§255 ods. 1 CSP).

39. Pretože ide o rozhodnutie, ktorým konanie sa končí, odvolací súd postupom podľa §396 ods. 1 CSP rozhodol aj o trovách odvolacieho konania (§262 ods. 1 CSP), a to rovnako v súlade so zásadou úspechu ustanovenou v §255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní procesne plne úspešnému žalobcovi priznal preto nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania; o výške náhrady trov po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§262 ods. 2 CSP). Odvolateľ v konaní netvrdil a vzhľadom na okolnosti prípadu odvolací súd ani nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa na rozhodnutie o trovách konania postupom podľa §257 CSP čo i len sčasti v prospech neúspešného odvolateľa.

40. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu dovolanie je prípustné, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu dovolanie je prípustné, ak jeho rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

S výnimkou prípadov ustanovených v §429 ods. 2 CSP v dovolacom konaní dovolateľ musí byť zastúpený advokátom, ktorého si zvolí alebo využije možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).